

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jiřího Pally, v právní věci žalobce **M. H.**, zastoupeného JUDr. Vladimírem Zonkem, advokátem se sídlem Ostrava, Sadová 553/8, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení,** se sídlem Praha 5, Křížová 25, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 2. 2017, č. j. 33 Ad 32/2015 – 32,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 7. 9. 2015, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí"), jímž žalovaná zamítla jeho námitky proti svému rozhodnutí ze dne 1. 6. 2015, č. j. X. Posledně jmenovaným žalovaná zamítla žádost žalobce o přiznání starobního důchodu pro nesplnění podmínek ustanovení § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZDP"), s přihlédnutím k čl. 57 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 883/2004, o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (dále jen „Nařízení"). Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 23. 2. 2017, č. j. 33 Ad 32/2015 – 32 (dále jen „napadený rozsudek").

[2] Při svém rozhodování vyšel krajský soud z následujících skutečností vyplývajících ze spisového materiálu: Podle potvrzení zaměstnavatele DIAMO, s. p., odštěpný závod Odra, ze dne 23. 7. 2012, byla žalobci poskytována náhrada za ztrátu na výdělku po

skončení pracovní neschopnosti podle § 195 zákona č. 65/1965 Sb., posléze od 1. 1. 2007 podle § 371 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce (dále jen „náhrada"), a to v letech 1994 až 2012 v ročních částkách tam specifikovaných. Náhrada byla žalobci přiznána na základě rozsudku Okresního soudu v Karviné ze dne 20. 1. 1997, č. j. 20 C 76/96 – 36, a rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. 16 Co 143/97. Důvodem byl vznik nemoci z povolání (pneumokoniózy), která byla u žalobce konstatována na základě posudku Fakultní nemocnice v Martině ze dne 22. 10. 1991, přičemž již v roce 1988 byl žalobce z důvodu ohrožení touto nemocí vyřazen z činné hornické služby na povrch. Žalobcovým posledním zaměstnavatelem přede dnem rozdělení ČSFR bylo Střední odborné učiliště Istebné, a to konkrétně v době od 1. 7. 1991 do 31. 12. 1991. Podle osobního listu důchodového zabezpečení vydaného slovenskou nositelkou pojištění Sociální pojišťovnou Bratislava žalobce dosáhl od 1. 1. 1992 do 25. 2. 2002 doby pojištění v SR. Rozhodnutím Sociální pojišťovny Bratislava ze dne 29. 3. 2012, č. X, byl žalobci přiznán starobní důchod ve výši 303,90 EUR měsíčně, nicméně jelikož jeho nárok na invalidní důchod ve výši 491,1 EUR byl vyšší, nárok na slovenský starobní důchod mu zanikl. Usnesením ze dne 28. 6. 2012 (napadený rozsudek nesprávně uvádí červenec), č. j. 25Sd/119/2012-30, Krajský soud v Žilině zastavil řízení o opravném prostředku proti zmíněnému rozhodnutí z důvodu jeho zpětvzetí žalobcem, které jmenovaný učinil s tím, že bude svůj nárok uplatňovat u České správy sociálního zabezpečení. Ve správním spise nejsou založeny žádné podklady dokumentující získání doby pojištění v ČR žalobcem po 1. 1. 1993. Naproti tomu obsahuje předchozí rozhodnutí žalované o žádosti žalobce o přiznání starobního důchodu ze dne 17. 6. 2013 (napadený rozsudek v důsledku chyby v psaní uvádí datum 7. 6. 2013), č. j. X, které bylo k námitkám žalobce potvrzeno rozhodnutím ze dne 12. 11. 2013, č. j. X, s tím, že starobní důchod nebyl ani tehdy s odkazem na čl. 57 odst. 1 Nařízení přiznán.

[3] Krajský soud v napadeném rozsudku nejprve poznamenal, že mezi stranami není sporný skutkový stav věci, především to, že po 31. 12. 1992 nebyl žalobce na území ČR zaměstnán a nebyl ani veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, tedy nezískal žádnou „*českou*" dobu pojištění. Za nesporné označil krajský soud i to, že podle čl. 20 odst. 2 Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení (publikovaná pod č. 228/1993 Sb.; dále jen „Smlouva") byly doby pojištění žalobce získané na území ČSFR hodnoceny jako doby „*slovenské*", a to na základě místa trvalého pobytu žalobce ke dni rozdělení společného státu. Za předmět sporu naopak krajský soud vymezil otázku, zda doba pobírání náhrady od zaměstnavatele se sídlem v ČR zakládá účast v českém systému důchodového pojištění, umožňující vznik nároku žalobce na přiznání dílčího českého starobního důchodu.

[4] Krajský soud vyšel z čl. 57 odst. 1 Nařízení, podle něhož není instituce členského státu povinna poskytovat dávky na základě dob získaných podle právních předpisů, které uplatňuje, které se berou v úvahu při vzniku sociální události, jestliže délka uvedených dob nedosahuje jednoho roku, a pouze na základě těchto dob nelze podle uvedených právních předpisů získat nárok na dávku. Podotkl, že jde o koordinační pravidlo uznávané i judikaturou správních soudů (například rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2013, č. j. 3 Ads 25/2012 – 41). Následně krajský soud odcitoval zákonnou úpravu vymezující (náhradní) dobu pojištění (§ 11 -§ 14 ZDP) a zákonné podmínky účastenství na důchodovém pojištění (§ 5 - § 10 téhož zákona). Zdůraznil, že předmětná ustanovení

neuvádí pobírání náhrady jako právní poměr či sociální situaci, která by samostatně, tedy bez jiného právního titulu, zakládala účast na důchodovém pojištění, tedy doba pobírání náhrady nepředstavuje ve smyslu § 11 a násl. ZDP dobu pojištění.

[5] Uvedený závěr podle krajského soudu nijak neodporuje tomu, že podle § 16 odst. 3, věty čtvrté ZDP se náhrada za dobu po 31. 12. 1995 zahrnuje do vyměřovacího základu pojištěnce, respektive je započitatelná do vyměřovacího základu v případě, že by jinak daná doba byla pro účely výpočtu důchodu hodnocena jako doba vyloučená dle § 16 odst. 4 ZDP (zde odkázal zejména na rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 3 Ads 52/2013 – 30). Rovněž odvod z poskytované náhrady v podobě daně z příjmu nezakládá podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2010, čj. 4 Ads 134/2009 – 69, účast na důchodovém pojištění. Krajský soud shrnul, že pobírání náhrady od zaměstnavatele se sídlem na území ČR nezakládá účast na důchodovém pojištění, ale je toliko příjmem započitatelným do vyměřovacího základu pojištěnce. Skutečnost, že žalobce získal nemoc z povolání, v důsledku které mu byla náhrada přiznána, při práci pro zaměstnavatele se sídlem na území nynější ČR, nehraje podle krajského soudu žádnou roli. Žalovaná tedy správně zhodnotila, že žalobce nedosáhl v českém důchodovém pojištění minimální doby jednoho roku, vyžadované čl. 57 odst. 1 Nařízení.

[6] Nedůvodným shledal krajský soud rovněž tvrzení o diskriminaci žalobce, když uvedl, že žalobce splnil podmínky nároku na starobní důchod v SR, kde mu byly započteny veškeré doby pojištění dosažené před 1. 1. 1993 i poté. Důchod mu není vyplácen pouze proto, že jeho slovenský invalidní důchod je vyšší. Okolnost, že se žalobce před rozdělením ČSFR přestěhoval na Slovensko, a jím dosažené doby pojištění proto byly v souladu s čl. 20 odst. 2 Smlouvy hodnoceny jako slovenské, nehraje podle krajského soudu žádnou roli. I kdyby tak neučinil a všechny jeho doby pojištění by byly hodnoceny jako české, nemohla by mu být doba pobírání náhrady hodnocena českým nositelem pojištění jako doba pojištění. Jinými slovy by byl režim nakládání s touto „*dobou*“ zcela shodný. Rozdíl by spočíval pouze v tom, že by mu částky v podobě náhrad mohly být započteny do vyměřovacího základu pro výpočet důchodu. Žalobce však nesplnil podmínky pro přiznání českého starobního důchodu, a proto nebylo jak zmíněné příjmy v podobě náhrad zohlednit.

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Úvodem odcitoval nález Ústavního soudu ze dne 20. 3. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 4/06, podle něhož „*v případě, že občan splnil podmínku minimálního počtu let pojištění požadovanou § 31 odst. 1* [ZDP] *ještě v době existence společného československého státu, aplikace mezinárodní smlouvy na základě § 61 téhož zákona nemůže vést k tomu, že mu je zpětně splnění této podmínky upíráno*“. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že splnil podmínku minimálního počtu let dle § 31 odst. 1 ZDP ještě v době existence ČSFR. Zdůraznil navíc, že v případě invalidizace plným invalidním důchodem (s následkem poskytování náhrad) měl být plátcem pojištění v době po roce 1992 stát, a nárok na přiznání důchodové dávky zde proto nepochybně existuje. Přestože jde o skutečnosti zřejmé z dávkového spisu, krajský soud je nevzal v úvahu a řešil pouze otázku doby pojištění, nikoli otázku faktického plátcovství, respektive náhradního plátcovství.

[8] Nepřiznání dávky představuje podle stěžovatele zásah do právní jistoty, a to zvláště se zohledním individuálních okolností případu, kdy stěžovatel získal u zaměstnavatele se sídlem na území dnešní ČR nemoc z povolání, pro kterou byl invalidizován a pobíral částečný a následně plný invalidní důchod. I kdyby tak poskytovaná náhrada nebyla brána jako „*základ pro platby pojistného*“, je zřejmé, že žalobce byl v tomto období na základě pobírání plného invalidního důchodu „*kryt z pozice sociálního pojištění státem*“.

[9] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na své vyjádření k žalobě, kde upozornila, že čl. 20 Smlouvy byl součástí nařízení č. 1408/71 a od 1. 5. 2010 nařízení č. 883/2004 (tj. Nařízení). Jde tedy o pravidlo uplatnitelné navzdory obecnému vyloučení možnosti použití smluv o sociálním zabezpečení mezi členskými státy EU. Pravidlem obsaženým v čl. 20 Smlouvy je dotčen nárok každé osoby, která získala doby pojištění přede dnem rozdělení ČSFR. Dopadá tudíž i na případ stěžovatele. Na základě rekapitulace skutkových okolností věci zdůraznila, že veškeré doby pojištění získané stěžovatelem do 31. 12. 1992 představují slovenské doby pojištění, přičemž po 1. 1. 1993 stěžovatel žádné doby pojištění na území ČR nezískal.

[10] Dále žalovaná uvedla, že účast na pojištění obecně zakládá pracovní poměr, avšak zaměstnanci v pracovním poměru, kteří nesplňují podmínky účasti na nemocenském pojištění, nejsou účastni ani důchodového pojištění. Účast osob na důchodovém pojištění taxativně vymezuje § 5 ZDP. K institutu náhrady žalovaná uvedla, že představuje kompenzaci výdělku a je přiznána v přímé závislosti na pracovním úrazu (nemoci z povolání). Jedná se o pravidelný příjem bez ohledu na trvání zaměstnání, jak dokládá i případ stěžovatele, kterému byla náhrada vyplácena i když již neměl uzavřený pracovní poměr, založený na účasti na nemocenském a následně důchodovém pojištění. Z uvedených důvodů doba pobírání náhrady nemůže být zahrnuta do výčtu dob pojištění uvedených v § 5 ZDP. Nezakládá tedy účast na důchodovém pojištění, na čemž nic nemění možnost jejího zahrnutí do vyměřovacího základu v těch kalendářních měsících, ve kterých byla vyplacena, neboť to platí jen u případů, u nichž nárok na dávku důchodového pojištění vznikl. To se nicméně netýká stěžovatele, který na území ČR nezískal ani rok pojištění, a proto mu podle čl. 57 odst. 1 Nařízení nárok na dávku důchodového pojištění v souladu s § 28 ZDP nevznikl. Postoj žalované stvrdila i ministryně práce a sociálních věcí svým rozhodnutím ze dne 24. 11. 2014, č. j. 2014/34595 – 71, poté co se stěžovatel v rozebírané věci domáhal odstranění tvrdosti zákona.

[11] Žalovaná vyjádřila přesvědčení, že tento přístup není diskriminační, neboť pokud jde o právo na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří (čl. 30 odst. 1 Listiny základních práv a svobod; dále jen „Listina“), lze se jej ve smyslu čl. 41 odst. 1 Listiny domáhat pouze v mezích zákonů, které čl. 30 Listiny provádějí. Ze zákona o důchodovém pojištění přitom vyplývá, že pojištěnec má nárok na „*zaručenou*“ výši důchodu, jen pokud jde o základní výměru důchodu podle § 33 odst. 1 ZDP, a podle odstavce 2, věty třetí téhož ustanovení na procentní výměru ve výši 770 Kč měsíčně, avšak pochopitelně za předpokladu splnění podmínek pro vznik nároku na starobní důchod (§ 28). Žalovaná si tak není vědoma, že by postupovala v rozporu s právními předpisy, a tedy případně diskriminačně.

[12] Závěrem svého vyjádření žalovaná shrnula, že mezi stranami není sporné, že stěžovatel, občan SR, s trvalým pobytem tamtéž, byl ke dni 31. 12. 1992 naposledy

zaměstnán u zaměstnavatele se sídlem na území SR, a to konkrétně do dne 31. 12. 1991, kdy poté již nebyl zaměstnán. Na hodnocení dob předcházející rozdělení ČSFR dopadá citovaný čl. 20 Smlouvy. Jelikož po dni rozdělení ČSFR stěžovatel již na území ČR nikdy nepracoval, respektive nevykonával výdělečnou činnost ve smyslu § 27 ZDP, podléhající nemocenskému a následně důchodovému pojištění (přičemž doba vyplácení náhrady výdělečnou činností není), lze konstatovat, že na území ČR nezískal ani jeden rok doby pojištění. Pokud jde o stěžovatelem zmíněný nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/06, ten na projednávanou věc nedopadá. Jeho základní myšlenkou totiž bylo, že pojištěnci s českým občanstvím a s trvalým pobytem na území ČR nemůže být při stanovení výše důchodu na újmu aplikace mezinárodní smlouvy tam, kde by mu nárok na dávku vznikl nezávisle na takové smlouvě jen podle vnitrostátních předpisů. V nynější věci však tato podmínka není splněna. Žalovaná pro navrhla, aby byla kasační stížnost jako nedůvodná zamítnuta.

[13] Stěžovatel na vyjádření reagoval replikou, v níž namítl, že žalovaná pomíjí konkrétní důvody uváděné kasační stížností. Vychází z čl. 20 Smlouvy, který však na nynější situaci nedopadá. Případ stěžovatele je *„hraniční, a je třeba jej posuzovat ve zcela jiném kontextu, než to činí žalovaná“*. Stěžovatel nezpochybňuje, že poskytovaná náhrada je kompenzací výdělku, avšak namítá, že jako osoba plně invalidní byl *„dlouhodobě prakticky pod záštitou sociálního zabezpečení státu, kde invalidita vznikla*“. Proto také odkázal na nález Ústavního soudu citovaný v kasační stížnosti.

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích kasační stížnosti a důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž neshledal existenci skutečností uvedených v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[15] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení stěžovatelovy námitky v podobě odkazu na judikaturu Ústavního soudu ve věcech tzv. *„slovenských důchodů“*, představovanou mj. i nálezem sp. zn. Pl. ÚS 4/06. Zde je třeba podotknout, že Ústavní soud svou rozhodovací činností směřoval na deficity právní úpravy starobního důchodu, související s rozdělením bývalého československého státu, v jehož důsledku mohly být některé osoby účastnící se dřívějšího společného systému důchodového zabezpečení bezprostředně poškozeny z hlediska výše přiznaného důchodu, a to v důsledku hodnocení dob pojištění získaných na území ČSFR za slovenské, ve smyslu uplatnění pravidel obsažených v čl. 20 Smlouvy. Na četné nálezy Ústavního soudu, mezi nimiž lze jmenovat například ty ze dne 25. 1. 2005, sp. zn. III. ÚS 252/04, ze dne 20. 3. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 4/06, ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05, ze dne 13. 12. 2007, sp. zn. IV. ÚS 298/06, a ze dne 6. 3. 2008, sp. zn. I. ÚS 365/05, reagoval nakonec sám zákonodárce prostřednictvím přijetí novelizačního zákona č. 274/2013 Sb., který s účinností od 1. 12. 2013 zavedl institut dorovnávacího přídavku pro některé poživatele českého a slovenského starobního důchodu. Jak zdůraznila důvodová, nová úprava *„umožní přiznání dorovnání v zásadě v souladu s nálezy Ústavního soudu, avšak odstraní diskriminační kritérium státního občanství, které nahradí kritériem potřebné délky doby pojištění“*.

[16] K úpravě dorovnávacího přídavku se ve své rozhodovací činnosti vyjádřil i zdejší soud, který v rozsudku ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 Ads 175/2015 – 23, poznamenal, že ustanovení § 106a a násl. ZDP respektují základní účel judikatury Ústavního soudu

k česko-slovenským důchodům. Dodal, že „*po nabytí účinnosti zákona č. 274/2013 Sb. (1. 12. 2013) se již nelze domáhat přiznání dorovnávacího přídavku pouze na základě odkazu na některé dřívější nálezy Ústavního soudu*“. Stěžovatel v nyní projednávané věci doručil svou žádost žalované prostřednictvím Sociální pojišťovny SR dne 3. 4. 2015, tedy již za účinnosti citované úpravy. Nemůže se tedy případného dorovnání svého slovenského důchodu dovolávat pouhým odkazem na nálezy Ústavního soudu (zde konkrétně na nález sp. zn. Pl. ÚS 4/06). Ostatně i v případě, že by byl pro rozhodnutí tento nález vzat v potaz, nesplňoval by stěžovatel podmínky zde uvedené, tj. podmínky státní příslušnosti České republiky a trvalého pobytu na jejím území.

[17] Z hlediska samotných podmínek obsažených v ustanovení § 106a ZDP, jejichž naplnění je vyžadováno kumulativně (viz již zmiňovaný rozsudek č. j. 6 Ads 175/2015 – 23), potom platí, že stěžovatel nesplňuje již požadavek, aby jako pojištěnec získal v období od 1. 1. 1993 do 31. 12. 1995 aspoň 1 rok doby pojištění podle právních předpisů České republiky, kdy pro účely splnění této podmínky se do doby pojištění nezahrnují náhradní doby [§ 106a odst. 1 písm. b) ZDP]. Stejně tak nesplňuje podmínku, aby mu ke dni, od něhož žádá o přiznání dorovnávacího přídavku, byly vypláceny český starobní důchod a slovenský starobní důchod [§ 106a odst. 1 písm. c) ZDP]. Ve vztahu k první kasační námitce lze proto uzavřít, že ode dne účinnosti novelizačního zákona č. 274/2013 Sb. (1. 12. 2013) nelze stěžovatelem učiněný odkaz na judikaturu Ústavního soudu ve věcech česko-slovenských důchodů považovat za relevantní pro přiznání dorovnávacího přídavku (nadto předpoklady zde stanovené stěžovatel ani nesplňuje); podmínkám vymezeným nově přijatým ustanovením § 106a ZDP pak stěžovatel nedostojí (blíže viz následující body tohoto rozsudku).

[18] S právě řečeným bezprostředně souvisí další stěžovatelova námitka, dle které nárok na přiznání důchodové dávky nepochybně existuje z titulu pobírání plného invalidního důchodu; tím měl být stěžovatel „*kryt z pozice sociálního pojištění státem*“. V této souvislosti je nicméně třeba poznamenat, že stěžovatel je poživatelem plného invalidního důchodu ze slovenského pojištění, proto směřoval-li snad stěžovatel svou (velmi obecně formulovanou námitkou) na ustanovení § 5 odst. 2 písm. f) ZDP, podle něhož jsou pojištěni, při splnění dalších podmínek stanovených citovaným zákonem, též osoby pobírající invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně, jde o argumentaci zcela lichou. Zákon o důchodovém pojištění má totiž v citovaném ustanovení explicitně, a již ze samotné logiky věci, na mysli poživatele invalidního důchodu z českého pojištění. Krajskému soudu proto nelze vyčítat, že se pobíráním invalidního důchodu nezaobíral nad rámec jeho zmínění v rekapitulaci na straně 3 napadeného rozsudku (a poté i v jeho závěru), neboť jeho požívání zjevně nebylo způsobilé založit účast stěžovatele na českém systému důchodového zabezpečení. Rovněž tato kasační námitka stěžovatele je proto nedůvodná.

[19] Pokud jde o nosnou právní otázku napadeného rozsudku, tj. zda pobírání náhrady od zaměstnavatele se sídlem na území ČR zakládá účast na českém systému důchodového pojištění či nikoliv, stěžovatel argumentaci žalované, podrobněji rozvedenou krajským soudem, žádným relevantním způsobem nezpochybnil. V kasační stížnosti ji prakticky pomíjí, když pouze uvádí, že „*i kdyby náhrada za ztrátu na výdělku nebyla brána jako základ pro platby pojistného na sociální zabezpečení/sociální pojištění, je zřejmé, že* [stěžovatel] *byl v tomto období pobíratelem plného invalidního důchodu*“. V replice k vyjádření žalované dále

k otázce pobírání náhrady pak toliko dodal, že „*nezpochybňuje skutečnost, že náhrada za ztrátu na výdělku poskytovaná zaměstnavatelem je tzv. kompenzací výdělku, kterého by zaměstnanec mohl v průměru dosahovat, pokud by nebyl stižen nemocí z povolání*“, přičemž však opětovně připomněl, že je plně invalidní, a je proto pod záštitou sociálního zabezpečení státu, kde invalidita vznikla. Stěžovatel nicméně na tomto místě pomíjí, jak uvedeno shora, že je poživatelem plného invalidního důchodu ze slovenského pojištění, jehož pobírání není způsobilé založit účast na českém systému důchodového pojištění.

[20] Lze proto uzavřít, že krajský soud nijak nepochybil, pokud se ztotožnil se závěrem žalované, že stěžovatel nedosáhl v českém systému důchodového zabezpečení potřebnou minimální dobu v délce jednoho roku, jak to vyžaduje čl. 57 odst. 1 Nařízení, a jeho žádosti o starobní důchod proto nebylo možné vyhovět. Jak krajský soud zdůraznil, stěžovatel žádným způsobem nerozporoval skutkový stav, z něhož vyšla jak žalovaná tak i krajský soud, a v jehož důsledku byly při uplatnění čl. 20 odst. 2 Smlouvy všechny doby pojištění získané stěžovatelem na území společného československého státu hodnoceny jako doby slovenské, a to na základě místa trvalého pobytu stěžovatele ke dni rozdělení ČSFR. Krajskému soudu je možné přisvědčit i v tom, že ze spisového materiálu nevyplývá (a kasační stížnost to ani nad rámec výše vypořádaných námitek ani nezpochybňuje), že by stěžovatel získal na území ČR doby pojištění po 1. 1. 1993. Jestliže potom stěžovatel zpochybňuje uplatnění pravidla obsaženého v čl. 20 Smlouvy odkazem na judikaturu Ústavního soudu, platí, jak rozvedeno výše, že jde o argumentaci nepřiléhavou, neboť tato v důsledku zmíněného postupu zákonodárce po dni účinnosti zákona č. 274/2013 Sb., již není dostatečným důvodem pro přiznání dorovnávacího přídavku. Podmínky samotného ustanovení § 106a ZDP, přijatého v reakci na předmětnou judikaturu, stěžovatel přitom nenaplňuje.

[21] Samotné pobírání náhrady od zaměstnavatele se sídlem na území ČR, představující ústřední žalobní námitku, účast na českém systému sociálního zabezpečení nezakládá, což uvedla již žalovaná v napadeném rozhodnutí a blíže rozvedl krajský soud v přezkoumávaném rozsudku. Náhradu lze zohlednit toliko v rámci vyměřovacího základu, kdy však logickým předpokladem je samotný vznik nároku na dávku důchodového pojištění. Této podmínce však stěžovatel pro důvody shora vyložené nedostál.

[22] Nejvyšší správní soud v důsledku uvedeného neshledal kasační námitky stěžovatele důvodnými a kasační stížnost proto v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[23] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží; ve věcech důchodového pojištění nemá žalovaná právo na náhradu nákladů řízení ani v případě úspěchu ve věci. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2018

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu